

ČÍSLO 10, ROČNÍK 1994

I NAŠI LIDÉ ŽIJÍ V MISIÍCH

Drahý otče arcibiskupe a biskupe!

Zdravíme Vás a modlíme se za Vás. Je nás tu pět. Tři Školské sestry sv. Františka (jedna je lékárnice a jedna dětská sestra).

Jsme zdraví. Klima je tu vynikající, jsme na úpatí velehor. Jíme hodně melounů, moc sladkých, ne jako ty ubožáky, které máte z jižního Slovenska. Teplota je tu stále kolem 30° v poledne, ráno 10°. Řádila tu cholera ze špíny a bídy, ale nás se netkla.

Město Alma-Ata (Otec jablek) je velmi důležité. Od pradávna bylo strategickým místem na cestě z Číny a Mongolska do Evropy. Žije zde na milion obyvatel všech ras, pletí a národů. Střed města je výstavný, ale okraj tvoří takové ubohé chaloupky, jak mají cikáni na východním Slovensku.

Občas tu bývá zemětřesení, nebo z velehor Altaje při tání sněhu a deštích velké záplavy. Teď postavili obrovské betonové hráze v horských údolích. Před 100 lety tu bylo ta-kové zemětřesení, že smetlo město z povrchu země a je vlastně nově postavené.

Patříme jako diecéze pod otce biskupa Jana Lezgu, který sídlí v Karagandě. Jeho diecese sahá až k Persii. Je tu 30 kněží, většinou řeholníků. Nás františkánů tu bude 5 a v Taškentu v Uzbekistánu jsou dva minorité.

Jsme si moc dobře vědomi toho, že nadevšechno musíme být stále spojeni s naším Pánem. Hledíme si modlitby a máme, jak jsme mívali v Hradišti, adorace a den modlitby pro mládež i dospělé.

Každou sobotu je příprava na přijetí křtu a ostatních svátostí. Přihlášelo se 15 lidí, ale chodí 4-5. Jsou moc nestálí. Naše sestry si hledí dětí a mládeže, máme pěknou knihovnu. Rytmické písně jsou zde známé už v překladech. Máme i jakousi lé-kárnu, většinou z německé Charity. Katechumenát má trvat aspoň tři měsíce, podle směrnic biskupů v Rusku. Dříve se tu udílely svátosti jak za sv. Vladimíra. Jsou i pěkné konverze mohamedánů.

Ve všední dny bývá mše svatá v 8 hodin. Nedělní mše svaté bývají dvě. V 10 hodin německo - rusky, tu mívám já. Připravit si promluvu "po rusky" mně dává moc hodin času. Nejobtížnější jsou přízvuky. Kapli postavili Němci před 15 lety. Teď všichni odcházejí do Německa, zůstalo tu jen několik babiček, které "strašně" zpívají a mají povědomí, že jim kostel patří. Ale jejich děti a vnoučata do kostela vůbec nechodí. Máme s nimi kříž.

Ruská mše svatá je ve 12 hodin. Tady se obědvá až ve 2 nebo ve 3 hodiny, po pokání. Má tu dobrou úroveň, jako dobrá mše sv. u nás. Sestry zpívají a hrají s mládeží, jsou na ní černí studenti z Afriky a jeden Armén z pěti zde žijících Arménů. Vlačnost a hlad po dolarech jak u nás, převeliká.

Odpoledne máme mše svaté po okolních kostelích pro německé a polské komunity. Nacionalismus velký, zbožnost tradiční.

O požehnání prosí vděčný br. Alexej Zlámal.

V Alma-Atě

Drahý Otče,

srdečný dík za milý dopis a informace o Vašem životě a práci v nových podmínkách.

Jsme země, která má sama nedostatek kněží. Proto je důležité, že se i chudý dělí s chudším, než je sám. Právě jsem napsal dopis jednomu knězi do Polska, o jehož misijní pomoci u nás jsem jednal s jeho biskupem. Takové společenství vzájemné pomoci nám více dává prožít katolicitu církve.

Vyřídte, prosím, můj pozdrav a požehnání také Vaším věřícím. Vaši práci bude nyní provázet modlitbou celá naše diecéze.

Ze srdce přeje vše nejlepší od Pána a žehná

+ Jan Graubner

AUDIENCE "OBRANNÉHO VÝBORU NATO" 7. ÚNORA 1994 PROJEV SV. OTCE

Hrůzy v bývalé Jugoslávii nerostou pouze z etnické řevnivosti, ale jsou výsledkem řady konkrétních politických rozhodnutí.

Výzvy Svaté Stolice se obracejí na ty, kdo mohou změnit běh událostí. Naděje nebyla dosud uspokojena.

Páni a pánové, ještě jednou Obranný výbor NATO shromáždil skupinu vojáků a diplomatů a tato okolnost nám umožňuje krátké, leč významné setkání.

Když vás vítám ve Vatikáně, chci věřit, že každý z vás je opravdovým služebníkem míru. Mír je slovo a přání, blízké všem srdcím. Nebo by aspoň mělo být, protože je základní hodnotou, od níž závisí dobro jedno-tlivců, pokrok společnosti a civilizace. Když se však podíváme kolem, nemůžeme zůstat neotřesení pohledem na tolik násilí, vzhledem k velké zodpovědnosti těch, kdo přivedli národy do krutých a nelidských konfliktů. V mnoha případech, v první řadě v bývalé republice Jugoslávii, se dovídáme, že nepopsatelné hrůzy, páchané na nevinných lidích, jsou nevyhnutelným důsledkem dávného nepřátelství a etnické nenávisti - nenávisti jedné skupiny k druhé. Toto ale nemůže být jediným vysvětlením. Válka není nevyhnutelná: je výsledkem řady rozhodnutí a konkrétní politiky. Někdo, na některé straně, učiní rozhodnutí, které vedou k hrozným následkům, k smrti, zkáze, bolesti. Neklid a krvavý konflikt, které oťásají Evropu, jí vůbec nedovolují, aby si byla sama sebou jista. Evropa si musí být vědoma, že její osud nezávisí jen od ekonomických nebo strategických zájmů. Především si musí ochránit duši, aby mohla obnovit život civilní, mravní a duchovní.

Neustálé výzvy Svaté Stolice, dalších náboženských představitelů a mužů a žen dobré vůle se obracejí na svědomí těch, kdo mohou něco vykonat pro změnu běhu událostí. Naděje nebyla dosud uspokojena.

Když se zdá, že všechny lidské možnosti zklamaly, věřící se obracejí k Bohu, který jediný může podle slov proroka Ezechiela odejmout srdce z kamene a dát srdce z masa (Ez 11,19). Taková je modlitba, kterou pronáším za vás a za všechny, kteří jsou ve službách míru: aby vaše srdce byla vždycky ovládána nesmírnou úctou k důstojnosti a jedinečné ceně každé lidské bytosti a aby vaše formace a vaše profesionální schopnosti byly užívány k obraně a zachování práv všech, zvláště obětí nespravedlnosti a násilí.

V tomto Mezinárodním roce rodiny kéž Bůh hojně žehná vám i vašim drahým. A aby chránil všechny země, které zastupujete.

Ani v roce 1994 si papež neodpočine

Na papežském kalendáři jsou pro rok 1994 vyznačeny dvě biskupské synody, cesta do Svaté země, do Libanonu, do Belgie a do Afriky.

Na začátku svého pontifikátu vy-slovil papež dvě přání: rád by navštívil Litvu a Libanon, zemi biblických cedrů. První přání - návštěva Litvy - se uskutečnila v září loňského roku, druhé přání se snad vyplní koncem května nebo začátkem června tohoto roku.

Ještě předtím - snad v týden před Květnou nedělí - by Jan Pavel II. mohl navštívit Jeruzalém a Svatou zemi, ovšem za předpokladu, že úspěšně proběhne mírový proces mezi Izraelem a OOP, a že koncem prosince uzavřená vatikánsko-izraelská dohoda bude realizována.

Také jedna evropská země se připravuje na návštěvu papeže: 13.-15. května je papež očekáván v Belgii. Tam mimo jiné prohlásí za blaho-slaveného "apoštola malomocných" P. Damiana de Veuster.

Kdo by se domníval, že papež v roce 1994 zvolní svůj pracovní rytmus, tak se mýlí. Podle slov vatikánského mluvčího A. Navarry, papež i letos plně dodrží svůj pracovní program: tedy tři zahraniční cesty a několik pastoračních vizitací v Itálii - jedna z nich se uskuteční na jaře zrovna na Sicílii.

Poranění ramene, které papež utrpěl 11. listopadu, vystavilo jeho trpělivost zkoušce, ale dnes je zcela vyléčeno. Vatikánský mluvčí ujišťuje, že toto zranění nebylo na újmu papežovu dobrému a stabilnímu zdravotnímu stavu a dodává, že Sv. Otec si dokonce našel čas - i když jen zřídka - na psaní básní.

Když se kolem 21. hodiny objeví v papežském apartmá monsignore z vatikánského státního sekretariátu s nadiťou černou aktovkou, musí papeži přednést a předložit všechny spisy, i když to trvá pozdě do noci.

Pokud mu to dovolí jeho povinnosti, bude se papež Jan Pavel II. podílet na pracích zvláštní biskupské synody, která bude ve dnech 10. dubna - 8. května zasedat ve Vatikánu. Setkání na téma "Církev v Africe do třetího tisíciletí" ohlásil papež už 6. ledna 1989. Biskupové na synodě se budou radit o evangelizaci, inkulturaci, o angažovanosti pro chudé a trpící na černém kontinentu. Na pořadu bude také islámský fundamentalismus,

válečná střetnutí i svízelný přechod k demo-kracii v některých afrických zemích. Zvláštní slavnostní synoda bude také probíhat při některé z afrických cest papeže začátkem podzimu.

Podle sdělení tiskového mluvčího A. Navarry navštíví papež země, kde se mluví anglicky, francouzsky a portugalsky. Navarro nevyločil, že země, v níž se mluví anglicky, by mohla být Jižní Afrika. Pozvání od prezidenta de Klerka je už k dispozici. Vatikánský mluvčí však uvedl, že návštěva Jižní Afriky by mohla zatlačit do pozadí symbolické slavení synody na africké půdě. O tom ostatně rozhodnou volby, které se v Jižní Africe budou konat dne 27. dubna 1994.

Další důležitá událost se ve Vati-kánu připravuje na podzim: od 2. do 29. října se tam koná řádná světová biskupská synoda na téma obnovy řeholního života. Od této synody se ve Vatikánu očekávají nové impulzy pro řeholní život a objasnění toho, jak řeholníci chápou sami sebe.

*Z Kirchenzeitung der Diözese Linz, č.2
přeložil -cm-*

Myšlenka na neděli

Evangelia nám podávají nezkreslený pohled na Mistra z Nazareta. Ježíš je člověkem lásky - odpouští a uzdravuje. Je mužem pravdy, je pří-mý, nekompromisní a přitom spravedlivý. - Ve Slově této neděle nás ale překvapuje. Bere do ruky důtky a vyhání kupce z chrámu. Má k to-mu důvod, dělá to z horlivosti pro dům Jeho Otce. Tím domem je židovský chrám v Jeruzalémě. Je to místo setkání s Bohem. Židé tam přinášeli Hospodinu oběť. K oběť-vání samozřejmě potřebovali zvířata. O to se jim postarali kupci. Prodává-li je s patřičným ziskem. dokonce se odvážili provádět tento obchod v prostoru samého chrámu, na jeho vnějším nádvoří. - Toto nádvoří bylo přístupné i pohanům a také se tak nazývalo. Když ti hledající lidé viděli, jak se v prostoru chrámu kupčí, jak se prodavači a Židé hádají a svými krámkou i dobyt看 překážejí, byli velmi pohoršeni. V duchu se divili a ptali se: "Jak to s tou jejich vírou vypadá, vždyť si odporují, tvrdí, že ctí jednoho boha a přitom v jeho do-mě kšeftují a o cosi se neustále prou."

Mnohdy to končilo odmítnutím víry v Hospodina. Ježíš to vidí a za-sahuje. Z provazu si udělá důtky a jimi kramáře a kšeftmany vyžene...

Tenkrát byl chrám z kamene a byl velký. Dnes z toho původního zůstala jen zeď nářků. Ale máme jiný chrám - duchovní - Církev. Ten chrám je také nějaký. Je takový, jací jsme my.

Podívejme se na "vnější nádvoří tohoto chrámu", na místo, kde se setkáváme s nevěřícími. - Znají nás. Ukazují si na nás. "Podívejte," říkají, "to jsou ti od kostela, a jak žijí?"

Žel, někdy nejsou daleko do pravdy... Zdá se jim, že žijeme smut-ně. Vypadáme "jak smutní svatí". Tlačíme se někam na nádvoří Církev k vratům, které oddělují povrchnost od hloubky života a přitom náš život je tak bohatý i radostný, že ten, kdo hlouběji pozná Církev, musí žas-nout, jaké ona má zdroje setkání se svým Mistrem Ježíšem. Obrátme se a vykročme k němu. Smutek i kriti-ka bude ta tam. Dejme mu důvěru. Dodejme si odvahu a vezměme život s ním opravdu vážně. Jeho evange-lium se musí zkusit, abychom po-znali, že přináší radost. Pak mizí všechny nešvary a Církev bude zá-řícím chrámem. Každého bude při-tahovat, neboť každý v ní najde dost místa.

(j)

Probuď, Pane, svou Církev a začni u mne.

Oživ naši obec a začni u mne.

***Dej, ať celá zem pozná Boha a jeho pokoj
a začni u mne.***

***Dej svou lásku a pravdu všem lidem
a začni u mne.***

***Prolom, Pane, mou uzavřenost,
učiň, abych dokázal probouzet naději v lidech
okolo sebe.***

***Učiň, Pane, ze své Církev i ze mne
znamení naděje.***

(neznámý autor)

Audience u Sv. Otce

Hudební skladatel Bohuslav Martinů napsal ve svých vzpomínkách, že účast na audienci u papeže Pia XII. byla snad nejkrásnějším zážitkem v jeho životě. Kdo z katolíků by nezatožil alespoň jednou za život být přítomen na audienci u náměstka Kristova? Dnes, v době svobodného cestování na Západ, ta možnost je.

Slova Sv. Otce nelze brát jako slova jiných významných lidí. I když to nejsou přímo slova Boží, stojí za nimi autorita Petrova úřadu, autorita toho, komu sám Spasitel světil moc klíčů v církvi. To vše připomene také prohlídka velechrámu sv. Petra a dalších římských pamětihodností.

-rm-

RUSKÝ PREMIÉR VE VATIKÁNĚ

Sv. Otec Jan Pavel II. přijal na soukromé audienci ruského předsedu vlády Viktora Černomyrdina. Tématem jednání byla situace katolíků v Rusku a jejich přínos pro sociální a morální pozvednutí země a válka na Balkáně.

CÍRKEVNÍ SPRÁVA NA KAVKAZE

Papež Jan Pavel II. zřídil apoštolskou administraturu kavkazských republik (Azerbajdžánu, Arménie, Gruzie), pro věřící latinského obřadu. Prvním správcem tohoto nově zřízeného útvaru se stal Francouz Jean Paul Gobel, který je současně nunciem v těchto třech kavkazských republikách. Katolíci latinského obřadu tvoří v těchto zemích necelé jedno procento obyvatelstva.

NA SVÁTEK NOVINÁŘŮ

U příležitosti svátku sv. Františka Saleského, patrona novinářů, navštívil Sv. Otec Jan Pavel II. tiskové centrum Sv. stolce.

Shromážděným žurnalistům řekl, že všechno, co od začátku svého pontifikátu koná, činí s myšlenkou na rok 2000, neboť má jistotu, že toto datum přinutí lidstvo k hledání dějinách stop setkání s Kristem ve svých dějinách. Podle Jana Pavla II. byly faktické přípravy k jubileu dvoutisíciletí započaty už Druhým vatikánským koncilem.

Zprávu o tom přinesl polský deník Gosc niedzielny.

Konej málo soukromých po-božností, ale ať jsou stálé.

Josemaría Escrivá de Balaguer

TEOLOGICKÁ FAKULTA JIHOČESKÉ UNIVERZITY

otevřívá ve školním roce 1994/95 následující typy studia:

Tříleté bakalářské studium s kombinovanými kvalifikacemi:

Pastorační asistent - učitel náboženství a etiky - křesťanský vychovatel

Pětileté magisterské studium s kvalifikacemi:

"Učitel náboženství a etiky" a "pastorační asistent".

Magisterské studium na TF počítá s možností kombinace studia i na jiných fakultách Jihočeské univerzity (dvouoborová kvalifikace).

Dále otevírá Teologická fakulta nový **specializovaný dálkový kurs** k prohloubení teologických znalostí (dvouletý) a **kvalifikační studium pro kandidáty jáhenské služby** (tříleté). Absolventi tohoto studia získají absolutorium.

Příhlášky ke studiu zasílají uchazeči na adresu Teologická fakulta Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích, Kanovnická 22, 370 01 České Budějovice; nejpozději *do 15. dubna 1994*. Telefon 038/54621 linka 28, fax 038/52440.

Poplatek za přijímací řízení činí 200,- Kč.

Nezapomínej na své dětské modlitby, které tě možná naučila matka. - Říkej je každého dne tak prostě, jako jsi je říkal tehdy.

Josemaría Escrivá de Balaguer

Kéž byste dnes uposlechli jeho hlasu: "Nezatvrzujte svá srdce."

Žl 94,8

Praví Pán: "Nyní se tedy obraťte ke mně celým svým srdcem, neboť jsem dobrotivý a milosrdný."

Jl 2,12-13

MARIA VE SVĚTLE VÍRY (7)

3. Počatá bez poskvrny (2)

(Leo Scheffczyk)

To, co duchovní zkušenost církve pochopila z tohoto starozákonního textu spíše v negativním smyslu (to-tální uchránění Marie před vinou), zprostředkoval v andělském pozdravu obsažený výraz **milostiplná** z pozitivního hlediska; Boží příslib Marii, že je "plná milosti" nemůže být vzhledem k tomu, že se Syn stal člověkem, jen obecně lidským označením stavu momentální milosti (něco jako podobně znějící výraz pro Štěpána ve Sk 7,55). Jedná se zde spíše o zásadní a podstatnou výpověď, která adresována osobním charakteru P. Marie, k jehož podstatě patří skutečnost, že **Maria je prostá jakékoliv viny**.

Je proto také příznačné, že toto slovo Lukášova evangelia bylo vykládáno jako osvobození od viny, které se ovšem podstatně liší od faktického překonání viny, jakého mohou dosáhnout jiní lidé.

I v moderní exegezi se přikládá titulu, kterým oslovil anděl Marii jako milostiplná, ten nejnáročnější význam. "Pozdrav a oslovení jsou určeny podle stupně, na který Bůh zařadil ty, kteří jsou pozdravováni a oslovováni; z nich samých dostávají svůj hluboký smysl." A i když exegeze postupující přísně filozoficky nemůže říci, že se zde jedná o dokonalé omilostnění P. Marie od počátku její existence, přesto přiznává smyslu tohoto slova právo na prohloubení: "Tímto oslovením (nalezla jsi milost) se míní více než jen pouhé vyvolení; do jaké hloubky to ovšem sahá, to už nelze pouhými filozofickými prostředky přistupnit" (H. Schürmann).

Přemýšlivá víra, která se opírá o učitelský úřad církve, byla s to vnést i do této hloubky něco více světla. Byla s to dobrat se hlubšího smyslu tohoto dogmatu. Především je zde osvětlen z nového zorného úhlu význam, který má tato pravda víry pro Krista a pro jeho dílo spásy. Proti obavám ze zúžení Kristova postavení a vykoupení lze uvést: Kristus se právě pro toto své dílo na Marii pro všechny časy a pro celé dějiny lidstva projevuje jako suverénní a všeobjímající Vykupitel. Do-kázal totiž účinky svého vykoupení prokázat na člověku ještě před dokonáním konečné oběti spásy, aby jej vnitřně vyzbrojil pro zvláštní poslání v dějinách spásy. Jak vše na Marii, tak i její "před-" a "vykoupení" ukazuje na Krista a staví virtuozitu jeho vykupitelského jednání do zářivého světla.

"Předvykoupení" nemůže tedy výkupný čin Kristův zúžit, musí naopak mnohonásobně zvýšit jeho do-sah. To má na mysli i dogmatizační bula, když prohlašuje, že Maria byla "skrze jedinečný dar milosti a před-nostní právo všemohoucího Boha, vzhledem na zásluhy Ježíše Krista, Vykupitele lidského rodu" uchráněna dědičně viny.

Takovýmto uchráněním Panny Marie vykupitelské dílo Kristovo nijak nevybočilo ze svého směru, nýbrž naopak je postaveno do nového světla právě pro svou mnoho-značnou sílu a svou virtuozitu. Toto dílo je totiž

tak všeobsahující a tak přesahující čas, že jeho účinky může Bůh přiznat jednomu z lidí (Marii) již před jeho historickým průběhem. Toto mariánské tajemství tedy po-tvrzuje a podtrhuje opět tajemství Kristova vykoupění. Neodvádí od Krista, nýbrž stejně jako všechna Mariina tajemství přivádí právě k Němu. Skrze "předběžnou aplika-ci" svého vykupitelského činu při-pravil si způsobem sobě přiměřeným předem lidsko-mateřský prostor v Marii, aby se mohl stát člověkem. Tím se neztřešil ničeho ze své vy-kupitelské moci, nýbrž naopak do-kumentoval redundantním způso-bem, že **pro člověka neexistuje žádné samospasení**, a to ani pro člověka, který byl povolán k božské-mu mateřství.

Tímto osvobozením od viny se ovšem i pro Marii uskutečnilo něco, co dodává její osobě nového význa-mu. Zatímco byla i s tělem přijata do nebe jako "plně vykoupená", byla pro své "Neposkvrněné početí" uzná-na za první z vykopených. Moment prvního vykoupění nám ukazuje z nového aspektu, a to opět od pů-vodního počátku, co znamená vy-koupení v Božím plánu spásy: je to nové, na vyšší úrovni uskutečněné **obnovení původní ideje člověka jakožto neposkvrněného Božího obrazu**, z té nejhlubší hloubky Boží existence žijící bytosti, která může hledat smysl své existence jen v **egoisticky nezúženě a radikální odevzdanosti k Bohu**. Po pádu prv-ních lidí není zde žádného člověka, který by byl schopen žít z celé této Boží existenční hloubky v plném a neposkvrněném odevzdání Bohu. Právě v absenci existenčního vztahu k Bohu tkví podstata "dědičné viny" a její následky nemůže ze sebe střást sám o sobě ani pokřtěný. V Té, která byla vykoupěna jako první, byla tato narušenost, tato de-formace a nepřírozenost lidské existence překonána v bodě, který slouží jak k oslavě Vykupitele, tak jako pří-klad pro všechny vykopené; neboť existence tohoto člověka, který nebyl nikdy napaden hříchem a žije z hlu-bin nezúženého Božího společenství, k nám hovoří o našem vlastním povolání. Ale nemluví k nám jenom o tom, nýbrž nás současně plnou mocí přitahuje; neboť vykoupění, omilostnění obsahují v sobě vždy imterpersonální, sociální vztah. Při-nášejí s sebou i impulz pro druhé a sílu poslání k druhým. Tak získává tajemství "Neposkvrněného početí" také jakožto Mariina součinnost na díle vykoupění nové, hlubší zdůvod-nění. Jako první a plně Vykoupěná může se postavit na první místo při zprostředkování spásy, kterou při-nesl Ježíš. Z této své pozice může každého, kdo byl po ní vykopen, přivádět k povinnosti spolupracovat na vykoupění a zprostředkovat mu k tomu potřebnou sílu.

Ani v reformačním pojetí víry se pravda o Marii, počaté bez poskvrny, zcela nevytratila. V oné době, kdy tato nauka nebyla ještě článkem ví-ry, byl jejím zastáncem Martin Lu-ther, a to bylo podnětem k jeho chvalo-zpěvu na Marii: *"Proto byla vy-slovena Marii chvála tímto jménem (stilla maris, kapka v moři), protože jako jediná kapka v celém moři lid-ského rodu byla uchráněna"*, neboť *"nebylo by možné ji oslovovat **po-žehnaná mezi ženami**, kdyby byla kdykoliv poddána jakémukoliv pro-kletí."* Ale toto pojetí Neposkvrně-ného početí vyslovené jako Mariina chvála se nezdálo dosti pevné, aby mohlo odolat kritickým námitkám. Tak se později objevila u samého Luthera i kritika a jakýsi druh sní-ženého zájmu o tuto otázku. *"O Ne-poskvrněném početí by se nemělo diskutovat!"* Nerozhodný postoj k té-to Mariině přednosti ustoupil v 17. století rozhodnému odmítání, které se opět zmírnilo v moderní době, jak to ukazuje svědectví jednoho protes-tantského teologa: *"Toto tajemství (Neposkvrněné početí) ztrácí svou hrůzu, když si uvědomíme, že Matka Boží jako podmínku svého božského mateřství potřebovala nějaké zvláš-tní omilostnění a privilegium Boží pro své tělesné a duševní vybavení a je proto uctívána"* (R. Schimmelpfenig). Proti pozitivnímu postoji R. Bau-mana, který se blíží katolickému po-jetí, a neméně pozitivnímu hodno-cení jedinečné svatosti Mariiny ze strany M. Thuriana (*"je dokonce nebezpečné trvat na tom, že Maria byla ve stavu viny"*), stojí nerozhod-ný úsudek jinak mariánskému myš-lení nakloněného H. Asmussena. Nevyváženost těchto soudů má své kořeny v zásadním nedostatku, kte-rý spočívá v tom, že tato přednost Matky Boží je posuzována jen ve světle osobního vyznamenání a zvláštního privilegia, jejichž vnitřní zdůvodnění není snadné postihnout.

Tak se znovu na tomto místě prá-vě těmito těžkostmi potvrzuje zá-kladní teze, že **"Mariina privilegia" jsou pochopitelná jen v rámci ce-lého řádu spásy v jejich těsném sepjetí s podstatou církve**. Z hle-diska církve a z hlediska Mariiny pozice jako předního člena této církve je možno postřehnout, že v Neposkvrněné početí je nám dá-no nejskutečnější **znamení svatosti církve**.

Bůh chtěl totiž mít církev jako "svatou", aby byla prostředkem po-svěcení lidského rodu. Proto obsa-huje víra také ono "sancta catholica ecclesia", jak to dosvědčují všechna vyznání víry. Ale objektivní a vnitřní svatost církve nejsou její členové sami nikdy schopni garantovat, ne-boť vždy znovu upadají do vin, takže je nutno hovořit také o "církvi hříš-níků".

Má-li však církev být podstatně a průkazně více svatá než hříšná, musel v ní být vytvořen střed sva-tosti, základ, který nemohl být nikdy ohrožen pádem do viny a nesvatosti. Jinak by byla svatost osobní církve čistě ideální vytoužený cíl, který ni-kdy nenaplní skutečná realita. Neposkvrněné početí Panny Marie nepředstavuje tedy jen individuální privilegium, nýbrž představuje ob-jektivní osobní jádro svatosti v cír-kvi, které není napadnutelné žád-ným ohrožení pádu.

Tak představuje Žena bez po-skvrny počatá také onu trvalou, již nyní přítomnou svatost v církvi, kte-rá bez tohoto jádra by nikdy ne-mohla být zaručena a nemohla by být k dispozici jako trvale přítomná realita, a to ani sborem světců, kteří všichni vyšli z viny a sami museli často vinou procházet.

To je tedy ecclesiologicalký smysl Neposkvrněného početí Panny Ma-rie, v němž spočívá a trvá v reálně-dějinném a neotřesitelném způsobu svatost Matky církve.

(Překlad Lubomír Štula)

OTČE NÁŠ (8)

C H R I S T O P H

C A S E T T I , G E N E R Á L N Í V I K Á Ř V
C H U R U , Š V Ý C A R S K O

Osvědčení schopnosti.

Vina leží za námi, pokušení před námi. Touto prosbou hledíme tedy do budoucnosti. Nemůže znamenat: Dej, abych se nedostal do pokušení. Protože pokušení nebo pochybnosti patří k procesu zrání, jež musí každým prodělat. *"Protože jsi byl Bohu milý, bylo nutné, aby tě vyzkoušelo pokušení"* (Tob 12,13). V nás jsou obrovské možnosti ještě neodhalené nebo dosud leží ladem. Při střetu s pokušeními se musí nejprve probudit a pak rozvinout. Pokušení jsou tedy vítaná. *"Mějte s toho jen radost, moji bratři, když na vás při-cházejí rozličné zkoušky,"* říká sv. Jakub (Jak 1,2). Ježíš říká: *"A vy jste ti, kdo se mnou v mých zkouškách vytrvali"* (Lk 22,28). Vyloučit pokušení by nebylo biblické.

Rozhodnutí srdce.

Člověka je Bohem postaven před rozhodnutí. Pokušení je vážná věc. *"To vás zkouší Hospodin, váš Bůh, aby poznal, zda milujete Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem a celou svou duší,"* říká Mojžíš izrael-skému lidu (Dt 13,4). Všichni, jsme v pokušení využít zjištěné osob a věci, nevložit je do proudu lásky.

Kdo uvádí do pokušení?

Pokušení je situace, která nás může svést z cesty víry na cestu hříchu. Může nás totiž navádět, aby-chom nespolehali na Boha, ale na jiné mocnosti nebo na sebe samy. Nesmíme příliš prosazovat výrok, že je to Bůh, kdo nás uvádí do pokušení. Podle svědectví Starého zákona sesílá Bůh na člověka pokušení, aby vyzkoušel jeho víru a věrnost. V Novém zákoně je to satan a jeho síly, které navádějí člověka ke zlému. Apoštol Jakub rozhodně varuje před tím abychom omlouvali lidské selhání výmluvou, že pokušení při-chází od Boha: *pochází většinou z lidské žádostivosti* (Jak 1,12-15).

Bůh nechrání věřícího před pokušením.

Mysleme nejdříve na pokušení, která jsou naším každodenním chlebem:

Je to tělo: hladoví nebo je přeje-zené, je unavené nebo překypuje silou; chce teplo a blízkost, onemoc-ní a churaví; baží po smyslovém po-těšení a reaguje na to.

Je to bližní: nekoná vždy dobro - pak se dostaví chuť vypořádat se s ním; má své slabosti - to ponouká k zlosti nebo aroganci; má své před-nosti - snad na něj nestačíme, rádi závidíme nebo truchlíme.

A je to především vlastní srdce. Kdy vůbec dojde klidu? Přání se stupňují a mizí, žádosti přicházejí a odcházejí, bezpočet je přílivů neřestí a vášní; nevázanost a skleslost, úz-kost a samolibost se navzájem stří-dají; a tak často hrozí tolik obávaná tísnivá, rezignující ochablost.

Tak či tak, trápíme se, náš život nemá potřebný prostor a to jej zra-ňuje.

Prosba o Boží pomoc v pokušeních.

Jsou v životě případy, kdy se proti člověku všechno jakoby spiklo: Člověk se může dostat do hrozné situace, z níž nevidí žádné výcho-disko kromě hříchu. Takové hrozné situace zažije víc lidí, než si myslí-me. Bezpochyby smíme Boha prosit, aby nás do takové situace neuváděl. V Otčenáši prosíme Ducha svatého jako věrného Božího pomocníka, který způsobí, že pokušení nebude nad naše síly. Ať si nikdo nemyslí, že může z vlastní síly

úspěšně obstát ve všech pokušeních; spíše ať má vždycky na paměti, že to tomu potřebuje Boží pomoc, již musí při-volat modlitbou. Smí se jako náš Pán na Olivové hoře obrátit se svou prosbou na Otce; protože "Bůh je věrný; nedopustí, abyste byli pokoušeni nad vaše síly. V pokušení vám připraví východisko, abyste mohli obstát" (1Kor 12,13). Prosba "Neu-veď nás do pokušení" je zároveň výrazem lidské křehkosti a naděje, že Bůh pomůže. Tato prosba znamená: Nenech nás v pokušení padnout, nenech nás zhrěšit.

Ved' nás v pokušení.

I když přesto lidé tvrdí, že Boží věrnost se v jejich životě neukázala a že byli opravdu pokoušeni nad vlastní síly, nelze do každého srdce nahlédnout; musíme přenechat soud Bohu. Při takových osudech, se vy-plácí brát naše "já" v modlitbě úplně vážně a bezútešným a zoufalým vy-prošovat pomoc, kterou potřebují, aby jejich bezvýhodná zkouška skončila a neztratili víru v Boha. Za-jisté smíme k prosbě v Otčenáši přidat další: "*Ved' nás v pokušení, abychom skrze ně došli k cíli, který jsi pro nás určil.*"

Uchraň nás odpadu od víry.

Shrňme: sám Ježíš vám připomíná: "*Bděte a modlete se, abyste neupadli do pokušení*" (Mk 14,38). Ve Starém zákoně má "pokušení" často význam "zkouška". Ježíš o-všem vodí pokušení a naši náchyl-nost k němu hlouběji a nebez-pečněji. Skoro se zdá, že "pokušení" má stejný význam jako "odpad". Naše prosba je naléhavé volání o po-moc, abychom neztratili to nejdražší co máme, tj. víru. I to by nás mohlo nechat bezradnými, že tak málo za-koušíme spásu, že Boží království se jeví tak nezřetelně. Proto je velkým pokušením, že ztrácíme naději v při-chod Božího království, ve víru v je-ho blízkost, a tak od Ježíše odpa-dáme. Ježíš říká: "Blaze tomu, kdo se nade mnou neuráží" (Lk 7,23). Proto naléhavě prosíme o Boží po-moc: "Neuved' nás od pokušení."

CO SE STALO SE ZÁPADNÍM SVĚTEM?

Motto: K tomu, aby zlo mohlo vítězit, potřebuje nečinnost a netečnost dobrých lidí.
Z vystoupení paní Mercedes Arzu Wilsonové, prezidentky nadace "Rodina Ameriky". Tato nadace slouží úsilí o uplat-ňování přirozené regulace porodnosti a bojuje proti nepřirozeným antikoncepčním metodám.

Jako dcera guatemalského otce a americké matky jsem žila čtyři roky na Středním východě, dva roky v Anglii, dva roky v Austrálii a dva-cet let v USA. Jsem totálně zne-chucena, když vidím Západ s jeho materialismem, sobectvím a požit-kářstvím, a když vidím, jak se se vším rozpíná i mezi dosud často ne-gramotné, ale stále ještě duchovně bohatší lidi třetího světa.

Vůdci Západu jsou sice techno-logicky oslniví, ale duchovně mělcí a morálně devastovaní. Bude vůbec možné přežít, když se ztrácí pojem o tom, co je dobré a co je špatné? Když nejčastěji používaná metoda regulace porodnosti už postoupila od pilulek nebo nitroděložních tě-lísek až k sterilizacím a potratům? Když život není respektován, když není hodnotou již od svého počátku? (A proto, proč by pak nemohl být ukončen eutanasií, když člověk už přestal být spokojený, soběstačný a pro duktivní?)

Mimochodem, pilulky a nitrodě-ložní tělíska se ukázaly být příliš ne-bezpečné pro západní ženy, a tak jsou tyto výrobky různými antina-talítními organizacemi (IPPF, USAID, UNFPA etc.) volně prodávány v chu-dých rozvojových zemích. A tak se stává, že bez předchozího lékař-ského vyšetření a bez upozornění nebo bez přezkoušení jsou tyto pro-středky předepisovány nebo vklá-dány do organismů ubohých žen, jako kdyby šlo o dobytek!

Ženy jsou bezohledně sterili-zovány. Říká se tomu "dobrovolná" sterilizace. Agenti těchto metod mají dokonce tu drzost, že lákají ženy po-mocí levných dárků, např. tranzisto-rového rádia, jak se to děje v Indii, aby souhlasily se sterilizací. Nebo se uprostřed porodních bolestí ptají matek, zda podepíší souhlas se ste-tilizací (v okamžiku, kdy by byly některé matky schopny podepsat souhlas i s vlastním rozsudkem smrti!). V Mexiku se zavádějí nitro-děložní tělíska i bez vědom í žen nebo bez jejich souhlasu po porodu druhého dítěte. Po císařském řezu se provádějí podvazy vejcovodů a i toto se děje bez souhlasu či vědomí ženy.

V USA se nejrozšířenější metodou regulace porodnosti stává sterilizace, a to jak žen tak i mužů. Sdělovací prostředky ustupují před tlakem některých zájmových skupin, které chtějí všemožně zabránit, aby ame-rická veřejnost byla pravdivě infor-mována o vědeckých pokrocích v přirozeném plánování rodičovství.

Silný tlak vyvíjí také americká vláda (z velké části zkorumpovaná) na rozvojové země, aby zařadily též programy na řízení přírůstku populace. Toto se děje pod hrozbou zastavení další finanční pomoci. Není to vlastně nic jiného než akt mezi-národního podplácení a dokonce vy-dírání.

Nedobrovolná sterilizace je porušením lidských práv chudých mužů a dobrovolná sterilizace ničí důstojnost muže i ženy jako spolu-tvůrce nové lidské bytosti s nesmrtelnou duší. To je pro budoucnost lidstva stejně nebezpečné jako potraty a abortivní metody regulace porodnosti.

Proč to Západ dělá? Cožpak dost netrpí rozvojové země chudobou, podvýživou, hladem především kvůli zkorumpovaným vládám či vojenským diktaturám, které je utlačují často za podpory východních nebo západních mocností?

Západ má neuvěřitelné možnosti vyvážit tolik dobrých věcí. Průměrný bohabojný americký či evropský občan snad ani neví, kolik bezpráví se páchá jeho jménem a za jeho těžce vydělané daně. Přitom myšlení západního světa je vystaveno rafinované manipulaci a je zaplavováno propagandou o nebezpečí přelidnění a o tom, jak nezbytná je "kontrola porodnosti". Zcela se ignorují ekonomické údaje, které jasně ukazují, že to není přelidnění, která přináší chudobu, ale neschopnost výkonné moci, v níž se korupce již zcela vy-mkla kontrole. A tak vlády rozvojových zemí ochotně přijímají tyto programy proti životu, aby dostaly finanční pomoc. *(Dokončení ze str. 7)*

Navzdory ohromnému technickému pokroku na poli medicíny za posledních dvacet let má pokrok v oblasti regulace plodnosti katastrofální následky, protože vědci ignorují základní přírodní zákony. Dostávají ohromné množství peněz od vlád a farmaceutických společností na vývoj destruktivní technologie, která ničí normální funkce těla, nebo zbytečně mrzačí zdravé mužské i ženské pohlavní orgány tím, aby buď dočasně nebo trvale zmařila jejich reprodukční schopnosti.

To vše vedlo k miliardovým ziskům, z nichž těží hlavně farmaceutický průmysl, organizace pro regulaci populace a některé lékařské profese. Jde o devastující následky pro třetí svět, populace se redukuje pod reprodukční úroveň. Je to vše též prohřeškem proti lidské přirozenosti a proti zásadám moudrosti, morálky a křesťanství.

My v rozvojových zemích bychom se rádi přiblížili Západu, kde již téměř neexistuje chudoba, kde životní úroveň je vysoká. Vaše knihy a filmy kdysi respektovaly rodinu a vaše tradice - a ty byly dobré a umravňující, váš smysl pro humor tak bezvadný a zdravý. A téměř každý dokázal rozlišit co je dobré a co špatné; antikoncepce byla hřích; potrat byla vražda; sterilizace byla neznámá a eutanázie již byla hraní si na Boha. Co se to s vámi stalo....?

Hovořit o tom, že potrat je vraždou, to už dnes vyvolává dokonce pohoršení. Jak to, že se již všichni lékaři nezbouřili!? Lidé říkají, že je to tím, že žijeme v "demokracii", jenže nenarozené dítě by to mohlo tuto demokracii nazývat spíše "tyranii smrti".

V dnešním světě, kdy lidstvo má možnost přistát na Měsíci, se stává nejnebezpečnějším místem pro nenarozené dítě lůno vlastní matky!.... Jak může být Západ hrdý na své přednosti?

Jak může Francie v noci spát, když jedno z jejích dětí vynalezlo "pilulku smrti" a dostalo za to jedno z nejvyšších vědeckých ocenění! Zbláznili se?

Bojím se o osud zemí východní Evropy, které nově nabyly svobodu. Chtějí rychle dosáhnout západních technologií a komfort... Avšak co jejich duše? Můžeme zapomínat, že nejsme nesmrtelní a že jsme zde pouze dočasně?

Jan Pavel II. to řekl velice jasně, když při své nedávné návštěvě mluvil k lidu Československa a varoval ho, aby neupadl do spárů materialistické a požitkářské mentality západní společnosti. "Nyní, když jste se osvobodili od komunistického nablácení, musíte hledat svobodu, která přichází s křesťanskými ctnostmi a ne se opět stát otroky materialistické a požitkářské moci, která ovládla Západ."

Zamysleme se opět nad tím, co může každý z nás udělat pro to, aby se doplňovaly a sjednocovaly naše dva světy, svět chudých a svět blahobytu. Zaslužíme si svoji svobodu, ale vládněme s kázní a zodpovědností! Nechť se materiální zájmy nekladou před naše morální zásady, byť by se nám naše cesta vpřed zdála nesnadnou. Jaký smysl by měla příměří po tolika válkách, kdy bychom ztratili mír kvůli naší lhostejnosti. Povstaňme a zařaďme se mezi ty, kdož raději ztratí své materiální bohatství než aby ztratili svou duši.

My v "Rodině Ameriky" jsme dostali tuto možnost volby. Nabízeli nám široké možnosti a finanční fondy, jestliže jen trochu "slevíme" ze zásad morálky a budeme souhlasit s tím, že budeme kromě přirozených metod nabízet všechny ostatní násilné metody plánování rodičovství nebo aspoň souhlasit s tím, že budeme doporučovat manželské páry do středisek, kde se provádějí výše vzpomenuté zákroky. Odmítli jsme to, i když jsme věděli, že se nám naše snaha bude někdy zdát marnou. Avšak dokud žijeme budeme pokračovat s pomocí všech, kdo respektují tytéž pravdivé zásady a morální hodnoty.

Vyzývám vás proto, mějte od-vahu jednat podle svého přesvědčení a plavat proti proudu. Připojte se k nám v úsilí přivést Západ zpět k rozumu a zastavit znesvěcování lidské

Z KNIH NABÍZENÝCH MATICÍ CYRILOMETODĚJSKOU

René Laurentin

NÁVRAT K BOHU S PANNOU MARIÍ

René Laurentin, francouzský teolog a mariolog patří k nejvýznamnějším současným autoritám ve svém oboru. Překlad jeho studie "NÁVRAT K BOHU S PANNOU MARIÍ - Od sekularizace k zasvěcení", s níž přichází na náš knižní trh nakladatelství *Signum unitatis*, je vynikajícím příspěvkem k diskusi, které se rozvinuly u nás především v souvislosti se zasvěcením naší vlasti Bohu skrze Pannu Marii.

Autor předkládá čtenářům pre-cizní teologický o historický vývoj pojmu zasvěcení a jeho významu v životě jednotlivce i lidských společenství, při čemž si všímá zvláště postavení a významu Matky Boží Panny Marie. Ústřední význam v této studii má otázka zasvěcení lidského rodu Neposkvrněnému Srdci Panny Marie, ke kterému vyzývají fatimské protokoly a které se prosažovalo v církvi postupně s nemalými obtížemi. Čtenář tu najde odpověď na nejednu naléhavou otázku, např. na oprávněnost úcty Božského Srdce a Neposkvrněného Srdce Panny Marie, na oprávněnost zasvětit Bohu jinou osobu, jiný národ, i když s námi nesdílí naši víru. V závěru dospívá autor k přesvědčení, že zasvěcení nemá smysl jako nějaký formální akt, nýbrž jako hluboké a úplné odevzdání se Boží lásce, které se pak bezpodmínečně projeví jako opravdová láska ve službě bližním. Z tohoto zorného úhlu pak můžeme pochopit smysl soukromých zjevení, která prostupují poletniční období dějin spásy jako opakovaných proctví ukazujících svou výzvou k zasvěcení na naléhavé znamení doby.

ÚVAHY O NOVÉM KATECHISMU 10

Nový katechismus se hned po modlitbě Páně zabývá modlitbou Panny Marie. Přitom si všímá třech hlavních myšlenek.

Především je vyzdvíženo její **Fiat**. To si přibližujeme v prvním desátku Svatého růžence. Věřící si to také často připomínají, kdykoli opakují modlitbu *Anděl Páně*: "Jsem služebnice Páně; at' se mi stane podle tvého slova" (Mk 1,38). Katechismus říká: Toto *Fiat* je křesťanská modlitba; a co znamená? Plně náležet Tomu, který plně náleží nám. Je třeba mít na zřeteli, že vždycky byl hluboký vztah mezi Stvořitelem a tvorem, mezi Bohem a člověkem. Avšak od okamžiku, kdy se Bůh rozhodl stát člověkem, a druhá božská osoba se vtělila, tak ten vztah mezi Bohem a námi je daleko intimnější, důvěrnější a niternější. Je až zahanbující, protože Bůh je nejenom nad námi, že nás slyší, že nám pomáhá, ale stal se jedním z nás. Plně nám náleží. A naše odpověď na tuto velkou skutečnost? Také my se snažíme a máme snažit naplno Bohu náležet.

Kromě této hlavní myšlenky připomíná katechismus to, že Maria přijala veliký dar Boží lásky; to znamená přijala vtěleného Syna Božího se srdcem plným víry, plným pokory a s čistotou svého nitra. Co nám to říká? Také my máme přijímat tento dar Krista, který nejenže se stal člověkem, ale nadále se stává naším pokrmem při každé mši sva-té, abychom také my jej přijali s pokorou, s vírou, a s takovou odevzdaností, jako to učinila Panna Maria.

Dále se zde připomíná: Maria správně odpověděla na veliký projev Boží lásky, a právě toto je to její *Fiat*: "At' se mi stane podle tvého slova" (Lk 1,38). Tato odpověď vyjadřuje naprostou oddanost Bohu. Každý z nás by se měl zamýšlet: Pane, odpovídá také naše odpověď příkladu Panny Marie? V jejím vztahu k Bohu se totiž musíme učit prohlubovat svoji vlastní odevzdanost do Božích rukou.

To jsou ty tři hlavní myšlenky katechismu:

- 1) opravdovost, která dává všem-no,
- 2) odpověď na Boží výzvu slovem své víry a pokory,
- 3) přijetí Božího daru tak, jak jej přijala Panna Maria.

Katechismus klade důraz na to, že Mariina modlitba se projevila v plnosti času zejména ve dvou velkých okamžicích: První okamžik je doba Vtělení Božího Syna. To pak pokračovalo Jeho životem a smrtí. Víme, jak se Panna Maria zachovala na Velký pátek. A druhý významný okamžik je chvíle seslání Ducha svatého. Maria ve večeradle je vzorem všem učedníkům v celé církvi, jak se neustále mají připravovat a otevírat pro přijetí Ducha svatého.

Katechismus nám dále připomíná skutečnost, že Maria se za nás při-mlouvá. Její přimlůva je u Boha neobyčejně mocná. To není třeba nějak zvlášť dokazovat. Vždyť mnozí z nás

máme osobní zkušenost s tím, že svěříme-li něco Panně Marii, máme daleko větší naději na vyslyšení, než když se modlíme k Bohu a prosíme.

Všichni svatí nám pomáhají, ale Panna Maria jako první ze všech, a jako ta, která je Bohu nejbližší, ta pomáhá mimořádným způsobem, a někdy takřka zázračným. Nedáv-no proběhla tiskem úžasná zpráva o jednom z nejnovějších zázračných uzdravení v Lurdech, totiž o tom, že se tam v roce 1993 udál jeden tak obrovský zázrak, před kterým umlká všechna moderní věda: jde o vy-léčení sklerózy multiplex čili roz-troušené sklerózy ve vysokém stadiu pokročilosti. Lékaři zůstávají před takovými pacienty bezradní; dosud nemají žádné prostředky účinné léč-by, spíše podávají jen vitamíny a celkově posilující léky, a někteří ze zkušenosti říkají, že čím více zasa-hují do postiženého organismu, tím spíše se průběh nemoci zrychluje k horšímu. A zrovna z takové nemo-ci byl v Lurdech uzdraven asi pětá-čtyřicetiletý muž. Uvádíme to zde jen jako zajímavost roku 1993.

Katechismus připomíná dvě udá-losti, kdy se obzvláštním způsobem projevila přimlůva Panny Marie. Tu jednu událost dobře známe: svatba v Káni Galilejské (Jan 2,1-11). Tehdy se blahoslavená Panna přimluvila za novomanžele a svatebčany, a Pán Ježíš pomohl. Katechismus dodává, že tato událost je předobrazem jiné velké hostiny, u které Panna Maria také působí. Je to hostina eucharis-tická. Při ní křesťané přijímají Bo-žího Beránka. Víme, že při každé mši svaté je připomínáno jméno Panny Marie a my se dovoláváme její přimlůvy. Vzpomínáme na různé svaté, ale jméno Panny Marie je po-každé výslovně připomenuto.

Pak je zde ještě druhá taková událost, a na tu bychom dost možná nepomysleli, protože neznáme žádné Mariino slovo, které by se toho týkalo. Přesto Maria při této události splnila mimořádně důležitou a neza-stupitelnou úlohu. Je to doba hodi-ny Kristova utrpení. Měla na ní při-mou účast, ale ne snad z nějaké zvědavosti; žádná matka nespěchá, aby spatřila utrpení svého dítěte, odsouzeného na smrt. Maria však přichází, aby ho potěšila; aby se při-mlouvala za ubohé lidi, kteří se od-měnili Pánu tak nevděčně; aby pro-sila za nás za všechny a usmiřovala Pána Ježíše a Boha.

V tom by měli všichni křesťané Pannu Marii následovat. Jakým způsobem? Třeba prožíváním myš-lenky prvního pátku v měsíci, totiž myšlenky smíru. Máme Boha odpro-šovat nejenom za své chyby a znovu se vnitřně očistovat, ale usmiřovat za všechny ty hříchy světa, kterých není málo. Nemůžeme jenom na-říkat nad hříchy anebo se chovat nečinně. My musíme proti hříchu bojovat a Boha usmiřovat. Ve chvíli, kdy Ježíš konal vrcholnou smírnou oběť, tak Panna Maria stála pod kří-žem. Opět však nejen proto, aby tam stála, ale aby se modlila a při-mlouvala za všechny ty, kteří z Kris-tova kříže přijmou život.

Katechismus připomíná: jako Eva je matka všech živých z hlediska přirozeného, tak Maria - nová Eva - je matkou všech těch, kteří láskou Kristovou a jeho milostí jsou znovu-zrozeni a duchovně obnoveni. Tento úkol Maria plnila zejména na Kalvá-rii. Zde možno dodat, což je křesťa-nům známo, že ta slova řečená Janovi "Hle, matka tvá", jsou v mys-tickém smyslu adresována nám všem, třebaže byla pronesena přímo k Janovi. Hledme k Marii jako k matce všech živých.

A ta výzva Pána Ježíše: "Syn tvůj", ta nás opět může a má napl-ňovat velkou důvěrou, že Pán Ježíš v myšlence na Jana, aby měl du-chovní oporu v Panně Marii, myslel na každého nás a na nás všechny. To je tajemství Kristova těla, které je pro nás neobyčejně povzbuzující.

Tak obě tyto scény: svatba v Káni Galilejské a Maria u kříže Kristova - jsou podle nového katechismu dvě největší ukázky a doklady Mariiny přimlůvy.

Z DOPISŮ ČTENÁŘŮ...

NEJDŮLEŽITĚJŠÍ MODLITBA

Po celé naší republice funguje celá řada institucí, snažících se o zlepšení stavu našich rodin. Byla vyslovena celá řada přednášek, byl promítán film Němý výkřik v TV i ve školách, ale efekt, jak všichni vidí-me, je malý. Chybí nám asi to zá-kladní, a to je modlitba.

Ve Zlatých Horách na severní Moravě stál kostel zasvěcený P. Ma-rii Pomocnici. Promiňte, že napíšu aspoň stručně většinu z vás známé věci: v polovině 17. století se k to-muto místu blížila švédská vojska a lidé utíkali do hor. Mezi nimi i mla-dá žena Anna Tanheiserová, která byla v požeňnaném stavu. Na hoře, zvané Boží dar(!) na ni přišla těžká hodinka. Prosila Boha o pomoc na přimlůvu Panny Marie. 18. července 1647 porodila zdravého syna Marti-na, jehož dcera dala zhotovit obraz Bohorodičky - kopii proslulé "pasov-ské" Madony s dítětem od Lucase Cranacha a zavěsila ho v lese.

Přicházelo sem stále více lidí a udála se zde zázračná uzdravení. Tento obraz byl později přenesen do místního kostela a v mezi tím zbu-dované lesní kapli byla pověšena kopie. Za "osvíceného" císaře Josefa bylo poutní místo poprvé ohroženo zbouráním, ale nikdo se k tomu nepropůjčil, a tak v r. 1841 byl zde naopak vysvěcen nový kostel, do ně-hož proudily opět zástupy lidí.

Po r. 1948 přišel zákaz bohoslužeb a poutí. Vše chátralo. V r. 1968 se objevily snahy o obnovu místa, ale zakrátko nové nesnáze, které vyvrcholily dne 22. 9. 1973, kdy byl uzavřený kostel zlikvidován trhavinou estébáky a milicionáři, když i místní dělníci se odmítli na této akci podílet. Pak přišly na své ještě bulldozer. Satan triumfoval (?), neboť v té době již plně působily po řadu let tzv. interrupce.

Po listopadu 1989 z iniciativy místních občanů a m. j. i organizací KDU-ČSL a s požehnáním arcibiskupa Vaňáka byla zahájena akce znovuvýstavby. Byl položen základní kámen, posvěcený Sv. Otcem Janem Pavlem II. na Velehradě a už se staví. Kostel i poutní dům bude obnověn se zdůrazněním idey Panny Marie, ochránkyně nenarozeného života.

Podrobnosti v brožurce, složenku, modlitbu k P. Marii je možno objednat na adrese: Sdružení pro obnovu poutního místa Panna Maria Pomocná u Zlatých Hor se sídlem v Mikulovicích č. 540 PSČ 790 84.

Čestným předsedou Sdružení je O. biskup Josef Hrdlička, tajemníkem Jiří Šnajdr v Mikulovicích.

Proč vám to píší? Je to moje zcela soukromá iniciativa a tento dopis posílám jen svým nejbližším. Až tam ten kostel bude stát, až tam budou stále přicházet lidé prosit za nenarozené, ale i narozené malé i velké Boží děti, pak v čase, který na přímělu P. Marie určí Pán, skončí nejhorší masový zločin lidstva i našeho národa a dojde k celkové morální nápravě. A proč by právě z naší vlasti nemohla vzejít tato iniciativa do celého světa?

Dr. Stanislav Hanák

SÍLA NITERNÉHO VZTAHU

Velkou motivací a mocí naší víry je síla niterného osobního vztahu je-dince k Bohu. V tom vztahu je upřímná a poctivá snaha spolupracovat s taktně, nenásilně, ale stále se nabízející Boží láskou.

Tento niterný osobní vztah individua s touto silou není pak prospěšný jenom tomu jedinci, ale prozařuje do církve a velmi jí prospívá.

Pak také můžeme vítězit v překonávání našich denních zdánlivých maličkostí, které, jak se časem ukazuje, maličkostmi nejsou a jejichž překonávání je jinak velmi těžké.

Jistěže nejlépe je, když vědomě spolupracujeme s naší Paní a Matkou, Pannou Marií.

Václav Drvota

I V DEMOKRACII JSOU VĚŽŇOVÉ SVĚDOMÍ (7)

Z brožurky P. K. Dachovského - 7 statečných bojovníků proti interrupcím v USA

HENRY HYDE

V době, kdy mnozí politikové za-prodávají své zásady za politické výhody, kongresman Henry Hyde (za stát Illinois) je zdrojem naděje a inspirace pro hnutí za život. Je dobře znám za svůj "Hydův" dodatek, který podporoval a který se stal základem, podle něhož se z federálních fondů nehradí náklady na interrupce.

Interrupčníci tvrdí, že tento zákon zbavuje chudé ženy možnosti jít k interrupci. V praxi se neprokázalo, že by chudoba zmenšila počet interrupcí.

Henry Hyde byl pronásledován pro svůj postoj. Interrupční skupiny jako Planned Parenthood a The American Civil Liberties Union doka-zovaly, že tento jeho dodatek byl porušením odluky církve a státu. Najaly detektiva, který ho sledoval a zjistily, že čte z Písma při mši, což ho mělo diskreditovat.

Tento muž, hluboce spojený s křesťanskými hodnotami, pokračuje ve snaze o záchranu nenarozených. Byl jedním z hlavních řečníků při obrovském shromáždění pro život ve Washingtonu v roce 1990. Kdekoliv jsou shromáždění dva nebo tři prominentní vůdové hnutí pro život, kongresman Hyde tam pravděpodobně bude také. V roce 1977 veřejně pronesl tato slova:

"Když přijde doba, a určitě přijde, kdy budeme přítomni tomu strašlivému okamžiku - poslednímu soudu, bude to, jak jsem si vždy myslel a Sulton Sheen to napsal, chvíle strašlivé opuštěnosti. Jste bez obhájců, sami stojící před Bohem - a hrůza za-chvátí vaši duši tak, že si to neumíte představit.

Ale opravdu myslím, že aktivisté pro život nebudou sami. Myslím, že tam bude chór hlasů, které nikdy nezazněly na tomto světě, ale budou jasně a krásně slyšet v příštím světě - a budou prosit za každého, kdo byl v tomto hnutí. Řeknou Bohu: 'Za-chovej ho, protože nás miloval.' A Bůh se na vás podívá a neřekne: 'Byl jsi úspěšný?'; ale 'Pokusil jsi se?'"

František Lazecký

SVĚT A TY

Jsi ledajaký, proč by nebyl ledajaký svět
Jsi samá záplata i svět je takový záplatovaný
Jsi mrzutý jak by svět nebyl mrzutost sama
Jsi studený mrazivý vítr mu lomcuje kostmi

Rozhoříš se a svět se od tebe vzejme
Počkej jen chvíli! Jednoho dne se ani nenadáš
i on bude mít srdce a hlavu v ohni
Vždyť tys jeho plamen i krb

Vykřesals jedinou jiskru ze svého srdce
a nevědomky jsi podpálil svět. Aspoň na jediný den
Jakpak ne kdyby se všichni tak rozhořeli
i svět by se rozhořel do konce časů

(Přátelství s jalovcem, Praha 1978)

DESET LET DIPLOMATICKÝCH VZTAHŮ

V desáté výročí navázání diplo-matických styků mezi Vatikánem a USA připomenul americký tisk, že po počáteční nedůvěře čím dál více Američanů hodnotí tuto skutečnost příznivě a to i přesto, že Svatý stolec vystupoval nejdnou kriticky vůči politice Spojených států, jako na-příklad v souvislosti s válkou v Pers-kém zálivu nebo s politikou vůči Ju-goslávii. Američané zejména hodnotí akce Vatikánu na poli charitativním, sociálním a humanitárním.

KŘESŤANÉ EMIGRUJÍ Z PALESTINY

V roce 1948 žilo v Jeruzalémě 34 tisíce křesťanů nejrůznějších vyzná-ní. Dnes činí tento počet pouze 10 tisíc. V nedalekém Betlémě jich zů-stalo 15 tisíc, 70 tisíc emigrovalo. Naprostou většinu palestinských křesťanů tvoří Arabové. Jejich emi-grace je vyvolána perzekucí a po-hrůzkami jak ze strany ortodoxních Židů, tak ze strany islámských fun-damentalistů. Církev ve snaze za-stavit emigraci křesťanů nabízí půj-čky na stavbu domů, rozvíjí osvětu a podněcuje hospodářskou inicia-tivu.

SMRT ZA ODPADLICTVÍ

Evangelický pastor Mehdi Dibaj z Iránu, odsouzený nedávno k trestu smrti za odpad od islámu, byl na základě protestů celé řady světových organizací propuštěn na svobodu. Na jeho obranu intervenoval také Svatý stolec.

KARDINÁL KOREC SEDMDESÁTNIKEM

22. ledna oslavil své sedmdesáté narozeniny metropolita Nitry kardi-nál Ján Chryzostom Korec.

Biskupské svěcení přijal tajně v extrémních podmínkách komunistické diktatury r. 1951. O osm let později byl za pastorační mládeže zatčen a odsouzen na dvanáct let vězení. Na svobodu vyšel až v roce 1968 v době "Pražského jara".

Od roku 1970 pracoval jako to-pič. Vychoval mnoho kněží a početný zástup laiků, kteří sehráli svou roli v tzv. sametové revoluci r. 1989.

Papež Jan Pavel II. ho jmenoval r. 1991 kardinálem.

DALŠÍ ZATÝKÁNÍ V ČÍNĚ

V čínské provincii Hebei došlo k zatčení pěti katolických duchovních, mezi nimiž jsou dva biskupové: Jia Zhigou a Johannes Hansi. Hlavním důvodem je činnost v tzv. podzemní církvi, která je věrná papeži a neuznaná státními úřady.

Pozorovatelé soudí, že zatímco komunistický režim liberalizuje své vztahy s oficiální tzv. Čínskou katolickou církví, která není v jednotě se Svatým stolicem, zvyšuje represe proti katolíkům, jež chtějí zůstat věrni Sv. Otci.

ZE SVĚTA...

* Šéf polské strany vládní koalice SDL (bývalí komunisté) A. Kwas-niewski prohlásil na Světovém ekonomickém fóru v Davosu, že současná polská vláda staví vyrovnanou finanční politiku před sociální programy. Tím popírá předvolební program své strany a zbavuje lid iluzí, že exkomunisté mají větší cit pro sociální potřeby než jiní.

* Podle zpráv Výboru na obranu dětí v USA umírá v této zemi denně 12 dětí jako oběť zločinu. Větší procento dětské úmrtnosti připadá pouze na automobilová neštěstí a rakovinová onemocnění

* V Mongolsku byl vydán zákon upřednostňující postavení buddhismu v zemi. Křesťanům a jiným vyznáním se zakazuje výkon kultu mimo svatyně.

* Pařížský deník "Le Monde" publikoval mapu podle představ ruského nacionalisty V. Žirinovského. Čechy s Moravou, Rakousko a část Polska by se měli stát součástí Německa, zbytek střední Evropy včetně Slovenska by stejně jako Ukrajina, Bělorusko a pobaltské republiky měly připadnout Rusku.

ÚTOK NA KNĚZE PŘI MŠI

V bazilice P. Marie v Krakově v neděli 23. ledna zaútočil na kněze sloužícího mši svatou asi třicetiletý muž s nůžkami v ruce. Stalo se tak ve chvíli proměňování. Útočníka zneškodnil mladý jáhen přísluhující při mši svaté.

SYMPOZIUM

U příležitosti II. světového dne nemocných se konalo v polské Čen-stochové ve dnech 9. - 12. února evropské sympozium. Jeho hlavním pořadatelem byla Papežská rada pro pracovníky v apoštolátu mezi nemocnými.

Celá akce se nesla v duchu ústředního motto: "Křesťanské společenství pramenící z probodeného boku Kristova."

K setkání se sjelo na 500 účastníků z řad lékařů i ošetřovatelského personálu, kněží i laiků z více jak šesti zemí západní a východní Evropy. Slavnostní bohoslužbu na svátek Panny Marie Lurdské sloužené v jasnohorské bazilice vedl kardinál F. Angelini. Spolu s ním koncelebrovalo na 250 dalších biskupů a kněží za účasti asi 10.000 věřících.

MUDr. J. Burešová

Církev je shromážděna v hořejší místnosti s Marií, Matkou Ježíšovou a s jeho bratřími.

Nemůže se proto nazývat církví shromáždění, v němž chybí Maria, Matka Páně a jeho bratřími.

Chromatius Akvilejský,
Sermo XXX, I

POMNÍK OBĚTEM RENTGENOVÉHO A RADIOVÉHO ZÁŘENÍ

Myšlenka postavit obětem radio-logie z různých zemí pomník, přived-la prof. Hanse Meyera, vydavatele časopisu "Die Strahlentherapie" (tj. "Léčba ozařováním") k tomu, aby byl zřízen památník, na němž by byla zvěčněna všechna jména mučedníků radiologie. Pomník má podle přání zakladatele svoje místo na pozemku Všeobecné nemocnice sv. Jiří v Ham-burku vedle budovy Roentgenova domu a to tak, že na památníku uvedené oběti se uvádějí s ohledem na jméno jednoho z pionýrů roent-genologie prof. Alberta Schönberga.

Tento památník byl odhalen dne 4. dubna 1936 po proslovu prof. Bé-clera z Paříže, jednoho z nejstarších a nejváženějších radiologů světa a byl předán do péče tehdejšího ve-doucího Německé Roentgenovy spo-lečnosti prof. Frika.

V roce 1940 byl pamětní sloup doplněn zřízením dvou kamenných desek, na nichž bylo připojeno k pů-vodně uvedeným příjmením 27 jmen obětí.

Později zjištěná jména dalších 163 obětí byla vytesána do dalších dvou kamenných desek. Takto má toto památné místo získat svoji trva-lou podobu v naději, že nebezpečí radiologie je zažehnáno našimi dneš-ními znalostmi a že ona tragická kapitola nezaviněného utrpení nalez-la svůj závěr.

Pátráním bylo zjištěno dalších 169 zemřelých obětí ozáření, mezi nimiž bylo mnoho pionýrů rentgeno-logie. Museli tedy v dalších letech být ke jménům původně uvedených obětí přiřazeni mnozí další. Aby i jejich jména mohla být zvěčněna na pomníku v Hamburku. Jejich ži-votopisy pro vzpomínku a na pa-mátku byly sebrány do dvou vydání Knihy cti. Všechny Roentgenovy společnosti z celého světa byly požá-dány o spolupráci. Tato vyhledávací práce se všude setkala s účinnou podporou.

A tak byl sestaven počet dalších 190 jmen. U většiny obětí jsou zná-my životopisy.

Nové vydání Knihy cti se stalo pro velký počet životopisů tak roz-sáhlým, že v posledním jejím vydání nemohly být vtištěny fotografie obětí. Ty jsou však uchovány ve sbírce v Ústavu roentgenového záře-ní Všeobecné nemocnice sv. Jiří v Hamburku.

Do pátrací akce po obětech roentgenového záření u nás se za-pojil i pražský lékař MUDr. R. Poch. Jeho zásluhou známe jména našich obětí roentgenového záření, mezi ni-miž je i první profesor roentgenologie a radiologie na lékařské fakultě Karlovy univerzity MUDr. Rudolf Jedlička, jeho bratr MUDr. Michal Jedlička, MUDr. Otakar Netušil z Petrкова u Chrudimi, MUDr. An-tonín Nepraš z Kolína, Doc. MUDr. F. V. Novák z Prahy, MUDr. Fran-tišek Salač z Mor. Budějovic, MUDr. Nikolaj Popov z Jastrebovic u Kur-ska, ostravský lékař, který zemřel v Masarykově onkologickém ústavě v Brně 7. června 1952, MUDr. Karel Prokop Schrutz z Prahy.

Mezi oběti roentgenového záření patří k této řadě lékařských i dvě české řeholní sestry, které pracovaly jako roentgenové laborantky. Je to s. Marie Leontina Mikýsková z kon-gregace milosrdných sester sv. Karla Boromejského, starší rodná i řeholní sestra řeholnice a odborná učitelka S. M. Boleslavy Mikýskové, členky téže kongregace a žijící dosud v Br-ně.

S. M. Leontina Mikýsková se narodila 13. června 1896 v Nové Říši na Moravě. V letech 1923 - 1925 absolvovala jako řádová sestra dvou-letou školu pro zdravotní sestry v Praze a od roku 1926 pracovala ve Státní nemocnici v Praze 12 na od-dělení pro radiovou terapii. One-mocněla kožním karcinomem a ze-mřela na jejich generalizaci (meta-stázy) dne 14. září 1942.

Další českou řeholnicí, která ze-mřela jako obět roentgenového záře-ní byla S. M. Fulgencie Šumšalová. Nepodařilo se mně zjistit, ke které-mu řádu nebo kongregaci náležela. Narodila se 30. května 1882 v Kate-řinkách u Opavy. Od roku 1904 pracovala jako řádová sestra na ústředním rentgenovém oddělení Zemské nemocnice v Olomouci. Pra-covala jak na diagnostickém tak ta-ké na terapeutickém přístroji. V led-nu 1936 prudce krvácela po extrak-ci jednoho zubu. Krvácení se dalo jen velmi obtížně zastavit. Dne 24. ledna 1936 ulehla s horečkou do postele a vyšetření krve ukázalo na těžkou leukopenii. Zemřela dne 7. února 1936.

I jména uvedených našich lékařů a dvou řeholních sester jsou vtesána na pomníku obětí roentgenologie v Hamburku.

O MARIÁNSKÉ ÚCTĚ

56. Ctihodní bratří, na závěr naší apoštolské exhortace chceme krátce podtrhnout teologickou hodnotu mariánské úcty a připomenout její pastorální význam pro obnovu kře-sťanských mravů.

Úcta k Panně Marii v církvi je podstatnou částí křesťanského kul-tu. Úcta, kterou církev ve všech do-bách a na všech místech Matce Boží prokazovala - od pozdravení Alžběty (Lk 1,42-45) až k dnešním projevům chvály a prosebné důvěry - je jas-ným svědectvím, že zákon modlitby (lex orandi) církve vede k tomu, aby se v myslích věřících upevnil a pro-hlubil zákon víry (lex credendi). A opačně zase zákon víry vyžaduje, aby zákon modlitby sílil všude, kde jde o Matku Kristovu. Mariánská úcta má hluboké kořeny ve zjeve-ném božím slově a opírá se pevně o tyto pravdy katolického učení: je-dinečná důstojnost Mariina, která je "rodička božího Syna a proto přemi-lá dcera Otce a chrám Ducha svatého; pro tuto svou vynikající milost předčí daleko všechny nebeské i po-zemské tvory"; její spolupůsobení při rozhodujících událostech vykupitel-ského díla jejího Syna; její svatost, která byla sice plná hned v oka-mžiku neposkvrněného početí, přes-to však neustále vzrůstala v té míře, jak Maria plnila vůle nebeského Otce, kráčela cestou bolesti (viz Lk 2,34-35; 2,41-52; Jan 19,25-27) a nepřetržitě rostla ve víře, naději a lásce; její poslání a jedinečné po-stavení v Božím lidu, v němž je zá-roveň nejvznešenějším členem, nej-dokonalejším vzorem a nejmilovaněj-ší Matkou; její nepřetržitá a účinná přímluva, jíž je i po nanebevzetí blízko věřícím, kteří ji vyzývají, i těm, kteří nevědí, že jsou jejími dětmi; a konečně její oslavení, které zu-šlechťuje celé lidstvo, jak to krásně napsal Dante Alighieri: "Ty jsi žena, která tak zušlechtila lidskou přiro-zenost, že její Tvůrce neodmítl stát se tvorem"; Maria pochází totiž z na-šeho rodu, je skutečně dcerou Evy, i když není dotčena jejím poskvr-něním a je opravdu naší sestrou, která prožila pozemský život v po-koře a chudobě a plně s námi sdílela náš úděl.

K tomu ještě dodáváme: *kult blahoslavené Panny Marie má svůj poslední důvod v nevyzpytatelné a svobodné vůli Boha*, který koná vše-chno podle úradku lásky, protože je sám věčná a božská láska (IJan 4,7-8.16). Bůh si Marii zamiloval a vykonal na ní velké věci (Lk 1,49); zamiloval si ji kvůli sobě, zamiloval si ji kvůli nám; dal ji sobě, dal ji nám.

MOŽNOSTI PRO TĚLESNĚ POSTIŽENÉ

Ředitelství středních škol pro tělesně postiženou mládež v Brně, Kociánka 2, PSČ 612 47, telefon (05) 75 11 59 oznamuje, že k 1. září 1994 budou otevřeny tyto první ročníky středních škol:

1. Obchodní akademie F. D. Ro-osevelta (pětileté studium) směru všeobecná ekonomika, zakončené maturitou, splňující program běžné čtyřleté OA.

2. Obchodní škola pro tělesně postiženou mládež (tříleté studium) směru všeobecná ekonomika, splňující učební plán běžné dvouleté OŠ.

3. Střední odborné učiliště pro tělesně postiženou mládež, studijní obory:
- tříleté studium: pánský krejčí, dámská krejčová, brašnář a sedlář, zahradník, mechanik opravář pro stroje a zařízení, mechanik elektro-nických zařízení. Uvažuje se též o tříletém učebním oboru košíkář.
- dvouleté studium: šití konfekce.

4. Rodinná škola pro tělesně po-stiženou mládež (tříletá), do které přijímáme tělesně postižené absol-venty základních škol.

5. Speciální rodinná škola pro tělesně postiženou mládež (tříleté studium), do níž jsou přijímáni ab-solventi zvláštních škol s tělesným postižením.

6. Jednoroční a dvouleté po-maturitní studium ekonomických předmětů, výpočetní techniky a zá-padních jazyků, techniky adminis-trativy, obchodní korespondence a právní nauky.

Příhlášky spolu s osvědčením o změněné pracovní schopnosti a odborným lékařským nálezem zašlete prostřednictvím ředitel-ství základní školy nebo zvláštní školy na ředitelství středních škol pro tělesně postiženou mlá-dež v Brně nejpozději do 28. 2. 1994.

Firma MARKĚTA JINDROVÁ

nabízí **placky se symbolem**

Božího milosrdenství

po 15,- Kč

a bílé propisovací tužky s čer-veným nápisem

JEŽÍŠI DŮVĚŘUJI TI

hodina milosrdenství
po 13,- Kč.

Objednávky zasílejte na adresu:
Markéta Jindrová,
Stallichova 934/5
140 00 Praha 4 - Krč

nebo na telefon
02 / 43 19 103
od 21 - 24 hodiny.

Zboží bude zasláno na dobírku + poštovné.

Firma TILIA, cestovní kancelář,
P.O. BOX 28
U hřiště 11
625 00 Brno
tel./fax. 05/353776 nebo
02/ 43 19 103

HOLANDSKO
BIBLICKÉ MUZEUM A SKANZEN SVATÉ ZEMĚ V NIJMEGEN
ARNHEM, AMSTERODAM

Termín: 5. - 8. 5. 1994,

pro kolektivy po dohodě

Cena: 2.950,- Kč

věrné kopie biblických staveb
ze Svaté země
ve skutečné velikosti

MODLITBA O DAR RADOSTI.....

Pane, můj dobrý Bože a Spasiteli! Tvé evangelium je radostnou zvěstí. Chceš, abych neustále prožíval radost, kterou Ty přinášíš. Mám mnoho důvodů, proč se radovat: z krásy Tvého stvoření, z úžasné lásky Tvé-ho vykoupění, z milosti Tvého posvě-cení. Tím vším mě zahrnuješ - a já jsem smutný, radosti v mém srdci je tak málo. V radosti mi brání vědomí mé hříšnosti, utrpení tělesných ne-mocí a starosti v zaměstnání i doma.

Pane, vidím Tvou ruku podávanou na jezeře Petrovi. Slyším také Tvou výčitku jemu i mně: malověrný, proč pochybuješ? Pane, Ty jsi vzal můj hřích na dřevo kříže a ve svátosti smíření mi dáváš po každém pádu možnost odpuštění a očištění. Ty mi nabízíš v každé nemoci a bolesti příležitost spojit se se všemi bratry a sestrami, kteří trpí a obětovat své utrpení za věčné i pozemské dobro druhých. Ty mi v přemíře obtížných a někdy i bezvýhodných situací v zaměstnání i rodině ukazuješ, že máme všechno svěřit Tobě a ne-spoléhat pouze na své lidské síly. Pane, Ty chceš být v tom všem osla-ven jako vítěz nad mými hříchy, mými nemocemi i mými starostmi. Pomoz mi, ať jsem schopen tomu ve všech těchto situacích pevně věřit. Potom budu moci plně se radovat a dosvědčovat svému okolí, že Tvé evangelium není ponurým škarohlíd-stvím, nýbrž radostí dítěte Božího, vykoupěného člověka.

Panno Maria, Matko Boží, Ty jsi jako první úd církve zakoušela v pl-nosti tuto radost, k ní nás vedeš a povzbuzuješ ve zjeveních posled-ní doby. Vypros nám ji v hojnosti, abychom nebyli pouhými hlasateli nauky, ale živými důkazy toho, co dokáže Boží moc v životě člověka, který se jí zcela otevře. Amen.

R. Malý

Z DOMOVA...

* Předseda KDU-ČSL ing. J.Lux oznámil, že čeští emigranti požadují na vládě ČR možnost dvojího občanství, jež by jim umožňovalo volební právo a možnost studia na vysokých školách pro jejich děti.

* Starostové měst, která byla do reformy v r. 1960 okresními, se sešli ve Valašském Meziříčí, aby požadovali zmenšení okresů a obnovení původních.

* Evropou obchází epidemie sra-bu, kožní nemoci, o níž se předpokládalo, že vymizela. V naší republice bylo loňského roku registrováno 12 tisíc případů.

* Koncem března vyjede z náměstí Svobody v Brně expedice "Živá Afrika" na přírodovědný výzkum Sahary. Má devět účastníků, jejím vedoucím je V. Strnad.

AVETOUR DO MEDŽUGORJE NA VELIKONOČNÍ SVÁTKY

ve dnech 30.3. - 4.4. 94

Odjezdy: Dobruška, Svitavy, Brno a Frýdek Místek, Ostrava, Nový Jičín, Olomouc, Brno. Cena 1 600 Kč. **Příhlášky:** Jiří Chválek, Družstevní 995, 518 01 Dobruška; tel. 0443 - 21 929.

CÍRKEV VE SLUŽBĚ STÁTU A SPOLEČNOSTI

Stručný obsah referátu Die-tera Salomona z 27. 11. 1993 v Opavě při setkání Ackermann - Gemeinde s německy mluvícími Slezany.

Moderní spisovatel vyprávěl bi-blickou událost a milosrdnému Sa-maritánovi nově a jinak: muž ze Samaře se nestará o toho, kdo upadl mezi lotry, ale jde, žádá policii hlídku, aby lotry zatkla a po-stará se novým, účinným bezpečnostním systémem o to, aby už ni-kdo nebyl na cestě z Jeruzaléma do Jericha oloupen a málem zabit. Tato stará i nová událost vede k za-myšlení: Stačí v našem moderním světě konat dobro jako biblický Sa-maritán? Nebo se křesťané nemusí podílet na strukturálních změnách tohoto světa? Konkrétní a provoka-tivní otázka. Má např. smysl, když Matka Tereza z Kalkaty pomáhá umírajícím v zemi, v níž ani státu ani společnosti nezáleží na tom, že lidé hynou v kanálech? Nemá nebo ne-musí se církev starat o to, aby lidé ve všech zemích světa mohli žít v lid-sky důstojných systémech?

Obojí dohromady je jistě potřebné. A teprve obojí dohromady pohne bídou. Tam, kde je to možné, mají křesťané usilovat o vytváření společenských a politických řádů, v nichž by lidé mohli žít a směřovat k blahu. Vždy jsou ale zavázáni jako "Boží děti" osobně a bezprostředně pomá-hat "bratru v nouzi".

V bývalém Československu měli křesťané jen tu druhou možnost a také jí využívali. Málodko ví o tiché službě většinou starých řeholních sester u postižených a debilů, mno-ha anonymních skutcích lásky křesťanů na pracovišti i v soukromí; stát a jeho ideologové toto všechno umlčovali.

Dnes se situace změnila. Stát se stal otevřeným. Oceňuje služby círk-ve, (i když jí zdaleka ještě neposky-tuje všechny nutné prostředky ke zdárnému působení). Také církev musí teď znovu určit svou vlastní roli. Obě strany jsou tázány, obě strany se musí dát k dispozici. Snad přitom mohou být - ve vší skrom-nosti - užitečné některé zkušenosti, jichž v poválečném Německu nabyli společně politici a církevní předsta-vitelé. Ne všechno se dá přenést, ale mnoho věcí může být podnětných.

Stát se musí zříct snahy všechno řídit. Musí vytvořit volné prostory, v nichž mohou svobodní občané pů-sobit. Takto myslet a jednat může připadat mnoha politikům a obča-nům, po 40 letech totalitní státní moci, těžké.

Státu by velmi prospělo, kdyby dal na zkušenosti katolické sociální nauky. Je jasné, že slova "osobnost, solidarita, podpora" jsou příliš chu-dými pojmy, aby dostatečně vyjá-dřily životaplné představy, jež má církev o životě člověka ve společ-nosti. Jednotlivec musí být brán zcela vážně jako osoba. Musí mít sám nebo v malých skupinkách všechny možnosti - ale i povinnosti- řídit, co řídit může. Teprve tehdy, když to nedokáže, má mu společ-nost, větší skupina nebo stát soli-dárně pomoci, ale - a to je rozho-dující - ne tak, aby ho omezoval v je-ho právech nebo jej jich zbavoval, nýbrž tak, že mu znovu poskytne možnost a tím pomůže sám sobě.

Vedoucí státu České republiky by snad také měli - možno-li radit zvenčí - lépe promyslet, co znamená německý výraz "sociální tržní hospo-dářství". Nemůže se zavést nejprve "tržní hospodářství bez přívlastku" (Václav Klaus), a až když začne pro-sperovat, brát zřetel na sociálně sla-bé. Tím by mohla vzniknout sociální výbušnina a práva těch, kteří si sa-mi nemohou pomoci, by zůstala pro vždy závislá na mocných. V Němec-ku byl od počátku, když země ještě ležela v troskách, přidělen státu úkol uspořádat a kontrolovat hospo-dářství tak, aby jeho moc nebyla zneužívána.

Ve státě, uspořádaném podle těchto zásad, mohou být přínosem i křesťané, i církev. Přitom je to, co může církev jako organizace poskyt-nout, něco jiného než to, co je kře-sťan ve službě světu povinen po-skytovat.

Křesťan se má postavit k této službě světu otevřeně. Dnes jsou někteří křesťané tu a tam v nebezpečí stáhnout se ze zlého "konfliktního světa" do "poklidné sakristie" stejně smýšlejících, popřípadě se aspoň "zachytit cípu štóly". Toto ovšem zavádí církev do gheta, vede k tomu, že s křesťany se už nepočítá, že nejsou kompetentní.

Přirozeně neexistuje žádná "křesťanská politika". Jsou jenom "křesťané v politice" a mělo by jich být mnohem víc. Ti pak musí konat svou službu v naprosté svobodě a v plné zodpovědnosti k vlastnímu svědomí. Nejsou a nemohou být prodlouženou rukou církevní organizace ve světě. Musí hledat pro své názory většiny, případně být připraveni ke kompromisům. Takto se jim otevře široké pole působnosti. Začíná to prostou činností v sociálních službách, rodičovskými poradnami a osobním jednáním až po vlastní občanskou politiku.

Pro některé to skončí možná i ve "velké politice", kde ani dnes nepotřebujeme leccjaké "machry", ale lidi, zasazující se za mír a lidskost, protože člověk je tvor Boží a v Božím tvorstvu žije.

Jako organizace bude muset církev často a dostatečně pozvednout hlas. Přitom do budoucna nebudou snad v České republice stát v popředí vlastní zájmy církve, jak je to dnes ještě žádoucí. V Německu jsou témata jako Odloučení, Rodinná politika, Sociální politika, výmluvným příkladem pro veřejnou roli církve.

Přitom musí církev tu i tam zachovávat některá pravidla, chce-li být brána vážně neustále sekularizovanou společností a nehašteřit se v půtkách všední politiky. Církev se musí omezit na to, že bude upozorňovat na zachovávání základních hodnot. Jednotlivé pokyny politikům nejsou jejím úkolem. Církev musí konat tak, aby bylo zřetelné, že jí nejde o nějaké společenské myšlení nebo o vlastní zájmy, ale že pečuje o blaho všech lidí ve společnosti.

Církev musí dát zřetelně najevo, že je připravena lidem a společnosti sloužit, a ne vládnout.

V roce 1952 hovořil Hans Schütz, zakladatel Ackermann - Gemeinde o přínosu křesťanů k překonání společenské krize v tehdejší Německu a přitom pronesl slova, která ještě dnes, ba právě dnes, jsou aktuální:

"Každá forma společnosti je vlastně taková stavba mostu. Neuustále se hlásí místři, kteří prohlašují, že to dokáží. Stavějte mosty nad proudem času, státníci, politici, vychovatelé a funkcionáři. Most nevydrží zatížení, zdráháte-li se použít stavebního materiálu, který jediné může unést tíhu sociálního napětí, třesoucího naším prostorem a časem. Tento stavení materiál se jmenuje: pravé a živé křesťanství. Jeho věčné zásahy tvoří základy pro stavbu tohoto mostu."

Dieter Salomon

O JEDNÉ VLASTNOSTI VYZNÁNÍ VÍRY

Všimneme-li si pozorněji vyznání víry, třebaš apoštolského, můžeme pozorovat, že toto vyznání je mimo jiné též modlitbou chvály a že tato chvála se především obrací, a to od samého začátku až do konce, k Panně Marii. Není v ní totiž ani jediného článku, který by se jí nedotýkal jako Matky Spasitelovy. Nejlépe to ucítíme, říkáme-li apoštolské vyznání víry s pohledem upřeným na její obraz.

Sledujme tedy postupně. Bůh Otec se především nazývá Otcem proto, že jest otcem svého jediného Syna, jehož byla matkou. Jeho všemohoucnost se pak projevila nejvíce tím, že učinil, aby se tento Syn narodil z ní. Stvořil-li nebe a zemi a všechny věci viditelné, ukazuje se tím, jak veliký jest ten, který si vyvolil Marii za matku svého Syna, i jak veliká je Panna Maria tímto svým mateřstvím. V její chválu se pak ovšem obracejí všechny články víry, které mluví přímo o jejím Synu. Věříme-li v něho jako Pána našeho, který přišel vykoupit nás i duše v předpekli, děkujeme tím Matce, která nám dala takového Syna, chválíme ji tím a kořime se jí. Při slovech Et incarnatus est (podle nové úpravy o vánocích) pokleká při mši kněz i věřící a klanějí se tomuto tajemství, kterým bylo učiněno, že v lůně panenském počat byl Bůh pravý z Boha pravého. A vyznává se tím slavně, že byl počat z Ducha svatého, čili, že nejvyšší úkon Ducha svatého udal se právě v ní. Jak mocné a nadsmyslné je toto tajemství a jak nesmírná může být radost z něho plynoucí, to se ukázalo na mučednicích, kteří se vyznání víry modlili uprostřed muk pro svou útěchu i pro své potěšení. Blahoslavený Domenech Jorgé, který byl v Japonsku 1819 mučen pomalým ohněm, modlil se vyznání víry uprostřed muk hlasitě a s velkou radostí a právě když dospěl ke slovům Et incarnatus est, udusil plamen pokračování a mučedník po těch slovech skončil. A zajisté není třeba se přiti o to, byla-li to náhoda, že dospěl právě k těm slovům. Je totiž Matka Boží královnou mučedníků i vyslyšela tedy prosbu tu ve chvíli, kdy dosáhla svého vrcholu. A to právě je i vrcholem cti Panny Marie, že v jejím těle se počal Bůh, a to bylo i bude její nejvyšší radostí a právě této její radosti se koří církev na kolenou, připomíná ji slavnostně a to-to připomínání je i největší radostí křesťanů a nejkrásnějším článkem katolické víry, který může na srdce působit tak mocně, že toto srdce zahyne spíše jeho sladkostí než silou ohně.

Připomíná-li se, že Kristus trpěl, byl ukřižován, umřel a pohřben, děkuje se tím za dobrodiní spasení i jeho Matce a zároveň se tím oslavuje i její bolest, která se proměnila v radost ze vzkříšení, a vírou v Kristovo vstoupení na nebesa se uzavírá oslava jejího života pozemského.

Pak následuje článek: Odkud přijde soudit živé i mrtvé. Tím uznáváme své poddanství i své otroctví, vydáváme se dobrovolně do rukou jejímu Synovi a zároveň se uchylujeme i k ní jako matce tohoto Soudce se všemi důsledky tohoto vzájemného poměru.

Vírou v třetí božskou Osobu se uzavírá kruh rodiny, do které byla pojata Matka Boží. Duch svatý byl nositelem lásky. On to byl, který zastínil Pannu Marii.

V následujících člancích až do konce se pak chválí a velebí dílo, na kterém Matka Boží má velký podíl. Nebylo by bez ní svatě církve obecné, ve kterou nejen věříme, nýbrž za kterou i děkujeme. Nebylo by svatých obcování. A posléze nebylo by bez ní života věčného.

Znamená pak či znamenat má slovo věřím právě tolik jako doufám a právě tolik jako miluji. Je vyznáním víry zároveň vyznáním naděje a vyznáním lásky. Je zároveň vyznáním vděčnosti a chvály. Jistě to tedy stačí, aby se uznalo, že apoštolské vyznání víry je též převhodným a překrásným uctěním Panny Marie. *Jaroslav Durych*
(Na hlubinu, roč. XI., č. 9., 11/1936)

MALÝ SLOVNÍK "NOVÉHO VĚKU"

Na tomto místě systematicky vysvětlujeme obsah některých pojmů, s nimiž můžete přijít do styku v rámci propagace hnutí Nového věku (New Age), které se na plno rozběhlo i v našich sdělovacích prostředcích. Slova označená v textu */ budou v tomto slovníku postupně vysvětlena.

TRANSCENDENTÁLNÍ MEDITACE

je z hinduismu vycházející medi-tační technika, kterou pro západní mentalitu adaptoval Maharishi Mahes Yogi (*1918). Někdy je nazývána "věda kreativní inteligence". Její použití je vázáno na */iniciační zasvěcení, které poskytuje autorizovaný guru. Na Západě se tak děje v různých kurzech za nemalou úplatu. Je to standardní metoda, která používá tzv. mantru, tj. monotonní opakování jedné slabiky, spojované zpravidla s */tantra-jogou, a to nikoliv individuálně, nýbrž ve skupinách. Mumlání předepsané slabiky pod vedením guru uvede účast-níka do vnitřního usebrání a pohrou-žení až ke "prazdroji myšlení". Cílem má být úplné uvolnění a navození souzvuku s tajemnými silami přírody. Tím se uvolní vnitřní síly, které umožňují mimosmyslové vnímání, le-vitaci až k schopnosti ovlivňovat druhé lidi a umožnit tak splnění jaké-hokoliv přání. Přívrženci TM tvrdí, že bude-li tuto metodu praktikovat do-statečný počet lidí, je tím možno ovlivnit jakékoliv dění na světě a do-sáhnout tak naplnění odvěkých tužeb lidstva (tzv. maharishi-efekt). Tato pseudooptimistická perspektiva je lá-kavá především pro přívržence */New Age. Ti se pro ni snaží získat význam-né vládní činitele, kterým se takto nabízí klíč na léčení jakýchkoliv pro-blémů. Vznikla řada organizací na národních i mezinárodních úrovních, které TM propagují, zavádějí a prakti-kují (např. Mezinárodní meditační společnost). R. 1976 bylo vydáno svolání "Světová vláda epochy osvětlení", deset let nato "Světový plán na dokonalé zdraví". O vědecké apli-kace usiluje "Maharishi mezinárodní univerzita" ve Fairfield (USA). Zku-šenost, kterou meditující získávají, označují apoštolové TM za zážitky božského vědomí. Tím prý překonali křesťanství, které není schopno po-užít k nalezení styku s Bohem po-třebné techniky. TM má sloužit jako "mechanická cesta k bohu" pro všechna náboženství i pro nevěřící. Křesťané, kteří se pokoušeli sloučit TM se svou vírou, dopracovali se "náboženských prožitků", ale přestali být křesťany a při pokusu o návrat se dostávají do těžkých vnitřních kon-fliktů. Světový názor TM je s kře-sťanství naprosto neslučitelný. Má silné totalitní aspirace, které jsou zahaleny do populistických hesel o lásce, míru a harmonii. Vede para-doxně od náboženského indifere-n-tismu k naprosté nesnášenlivosti.

FRONTA NA UHLÍ

Jaroslav Olšava

Bylo to za tuhé zimy v roce 1943. Na ruském území německá válka do-slova zamrzla. Stalingrad, obklíčený ruskou armádou, chystal se ke kapi-tulaci. Z bojových linií vlaky přiváže-ly vojáky napolo zmrzlé. Školy měly uhelné prázdniny.

Mně a mladšímu bratřovi dal ta-tínek peníze, pytel a sáčky, abychom šli do fronty na uhlí. To nebyla fron-ta, to byl houf nebo dav občanů před stodolou, kde bylo uhlí složeno. Čeka-li jsme trpělivě, až uhlíř otevře sklad. To, co následovalo, stálo za nafilmo-vání. Lidé se doslova vrhli na hroma-du. Lopatkou nebo rukama si hrnuli uhlí do pytlů, nosili je k váze, za-platili a kořist vezli s radostí domů. Jsouce vedeni od rodičů k tomu, abychom se nikde necpali a raději ustoupili svým bližním, vešli jsme s prázdným pytlem do vyprodaného skladu. Babička, která s námi čekala aspoň na paběrkování, posbírali jsme zbylé uhlí. Bylo toho do poloviny pytle. Hodili jsme to na váhu a odvezli jí ten zbytek do chaloupky.

Přijeli jsme domů s prázdnou. Když to tatínek uviděl, nijak ho to ne-vzrušovalo. Řekl: "Chlapci, dobře se oblečte a jdete do lesa na soušky."

Mrzlo, jen praštilo. Bylo už odpo-ledne a smrákalo se. Les nebyl da-leko. Ze soušek nám napadal sníh za krk. Podřezali jsme jich několik, oklestili a provazem připoutali k sa-ním. Doma jsme v dřevníku do noci řezali a štípali. Potom jsme se u ka-mínek hráli, četli knížky nebo poslou-chali otcovo vyprávění.

Abychom ušetřili peníze, v létě jsme v lese sbírali šišky a celou řůru jsme přivezli domů na půdu. Košík šišek rozpálil kamínka do červena, teplo sálalo a ta vůně! Proto byly lesy čisté, bez odpadu a děti i dospělí se učili dobře hospodařit. Nebylo to ani na újmu zdraví. Nám pobyt v lese šel k duhu, chutnalo nám, a stále se ohýbat, jaký to byl užitečný tělocvik. Dnes jsou lesy zaneřáděné, spousta dříví tam shnije a národ se odnaučil ohýbat se k zemi.

Rodiče nás učili jedné potřebné vlastnosti. Nikam se necpat a raději počkat. Tatínek říkával: "Pán Bůh o vás dobře ví. Budete-li pilní a slušní, nebojte se, On se o vás postará, uvidíte. Bernadetta Soubirousová byla z houfu chudé rodiny. Šla s kamarádkami na roští a 11. února 1858 se jí nedaleko města Lourdes zjevila Neposkvrněná Panna Maria. Ta dívka se nikam necpala a hle, stala se mluvčí Královny nebe i země. Podobně i děti z Fatimy. Pán Bůh o každém ví a podle své vůle těm skromným v životě pomůže."

Otec měl pravdu! Dnes mnohé rodiny usilují o to, aby jejich dítě vynikalo, předčilo spolužáky a již od dětství se učilo povýšenosti. Takoví to nikam nedotáhnou. Budou to lidé tuctoví a všední. Šli na to vlastní silou. Je přece psáno, že pyšní se Bohu protiví, ale pokorným dává milost.